

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA BỒ-TÁT TẠNG CHÁNH PHÁP KINH

QUYỂN 39

Phẩm 11: TUỆ THÙ THẮNG BA-LA-MẬT-ĐA (Phần 7)

Khi ấy, Đức Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Này Xá-lợi Tử! Các ông chớ cho rằng thái tử Tinh Tấn Hạnh được thọ ký rồi mà khởi lên dị kiến sinh nghi hoặc. Vì sao? Vì thái tử Tinh Tấn Hạnh này đã trải qua thời quá khứ chín mươi chín câu-chi năm thân cận cúng dường tôn trọng tán thán đức Đại Uẩn Như Lai và chúng Thanh văn, cũng đem các món đồ ăn, thức uống, y phục, ngọa cụ, thuốc thang tinh cần cung cấp không thiếu thứ gì. Vì bản nguyện nên Đức Thế Tôn ấy đã thọ ký Chánh đẳng Chánh giác cho thái tử rằng: “Đời vị lai quá a-tăng-kỳ kiếp, ông được thành Phật hiệu là Bảo Thân Như Lai Ứng Cúng Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn. Đức Phật ấy có tám mươi na-do-đa đại chúng Thanh văn đều là A-la-hán, đã dứt sạch các lậu, không còn phiền não, tâm được tự tại, đến bờ giải thoát.”

Này Xá-lợi Tử! Vào thời điểm đó, có vua ra đời tên là Thiện Hiện. Vị vua ấy chỉ đem thiện pháp hóa độ cai trị dân chúng, chuyển bánh xe chánh pháp, tu hạnh tinh tấn, bốn bộ binh nghiêm vệ, đầy đủ bảy báu như: Luân báu, voi báu, ngựa báu, ma-ni báu, nữ báu, chúa binh báu, chúa tạng báu. Bảy báu như vậy thù thắng không ai sánh bằng. Lại có thành lớn tên là Diêm-phù-đàn kim. Đông, Tây của thành ấy rộng mười hai du-thiện-na. Nam, Bắc bằng nhau bảy du-thiện-na. Nhân dân trong nước ấy lìa các gian khổ, những vật cần dùng đều như ý, có thần thông lớn hưởng mọi thú vui thù thắng vi diệu, hữu tình sống trong thành ấy đông đảo như vậy. Trong thành ấy lại có trưởng giả tên là Thiện Tuệ, đầy đủ trân báu thọ dụng không thiếu. Các kho chứa của ông ta đều đầy ắp cả. Ông ta đã từng gieo trồng các căn lành ở nơi các Đức Phật và được chư Phật ấn khả.

Này Xá-lợi Tử! Khi ấy Đức Bảo Thân Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, quán sát trưởng giả Thiện Tuệ ấy và biết được căn cơ của ông ta có thể nắm giữ chánh pháp Bồ-tát tạng, là pháp khí của chư Phật. Biết như vậy rồi, Đức Như Lai Bảo Thân liền đến chỗ ấy hiện đại thần lực, ngồi kiết già ở giữa hư không, tùy ứng mà nói đạo pháp Bồ-tát, nhưng lại khen ngợi chư Phật ba đời.

Này Xá-lợi Tử! Khi trưởng giả ấy nghe pháp rồi, thâm tâm ngưỡng mộ, tin hiểu thanh tịnh, vui mừng khôn xiết, suốt trong ngàn năm đem các đồ ăn, thức uống, y phục, ngọa cụ, thuốc thang và các món cần dùng lễ bái cúng dường, tôn trọng, tán thán Đức Như Lai Bảo Thân và chúng Thanh văn. Tuy mãi ngàn năm làm việc như vậy nhưng không biết biếng nhác mệt mỏi, lại còn phát thệ rằng: “Con nguyện sẽ thành Chánh đẳng chánh giác.” Nghe lời thề này, Đức Như Lai ấy liền thọ ký.

Này Xá-lợi Tử! Ông chớ cho rằng trưởng giả này được thọ ký mà khởi lên dị kiến nghi hoặc. Lúc đó, ta nguyện cầu Bồ-đề cũng đem các món đồ ăn, thức uống, y phục, ngọa cụ, thuốc thang trong ngàn năm cúng dường cung kính, tôn trọng tán thán Đức Như

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lai Bảo Thân và chúng Thanh văn, nhưng Đức Thế Tôn ấy không thọ ký cho ta thành Chánh đẳng Chánh giác.

Khi ấy, Đức Bảo Thân Như Lai bảo Thiện Tuệ: “Đến đời vị lai qua a-tăng-kỳ kiếp, ông sẽ thành Phật hiệu là Nhiên Đăng Như Lai Ứng Cúng Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn. Trong pháp Đức Phật ấy có vua tên là A-xà-thế. Vua ấy có thành tên là Liên hoa cụ túc. Nhân dân trong nước ấy lìa các khổ nạn, luôn được an ổn, tùy ý thành tựu.”

Này Xá-lợi Tử! Cũng vào thời điểm đó có vua tên là Đại Sa-la, vua sinh hạ một người con tên là Cụ Túc Đăng, oai đức tự tại, diện mạo đoan chánh, các tướng đầy đủ, mọi người yêu mến, kho tàng đầy ắp, thọ dụng không thiếu. Khi ấy vua A-xà-thế đem nửa bờ cõi giao phó cho thái tử. Sau khi Cụ Túc Đăng lên ngôi cũng đem thiện pháp giáo hóa nhân dân.

Này Xá-lợi Tử! Cụ Túc Đăng này về sau hạ sinh thái tử, sắc tướng đoan nghiêm, tròn đầy tối thắng, thanh tịnh trong sạch cũng như ao hồ, đầy đủ ba mươi hai tướng Đại nhân, ánh sáng rạng ngời cũng như vầng mặt trời. Thấy thế, vua sinh tâm vui mừng liền đặt tên là Nhiên Đăng và đồng thời cho mời Bà-la-môn đến xem tướng thái tử. Sau khi xem tướng xong, Bà-la-môn tâu với vua rằng: “Tâu đại vương! Thái tử đã từng gieo trồng thiện căn đời trước, nhờ thiện ấy nhất định thành Chánh đẳng chánh giác, không lâu được đại thân thông.”

Lúc ấy, Thiên tử Tịnh cư ở trời Sắc cứu cánh bỗng nhiên biến mất, đến chỗ thái tử đánh lễ sát chân, nhiễu quanh bên phải thái tử ba vòng rồi nói kệ rằng:

*Thuở xưa trông nhân lành
Tích tập các công đức
Ngộ Bồ-đề vô thượng
Cũng như cờ thắng tiên,
Trai tráng đủ oai thế
Đời đổi nhanh như gió
Bị già lão xâm nhập
Thế gian có gì vui
Bị già yếu bức bách
Chán khổ cầu giải thoát
Phải nên khéo suy nghĩ
Hình bóng không lâu dài.
Lành thay, Bạc đại trí!
Mau chóng cầu xuất ly
Đối với đạo Bồ-đề
Trì tịnh giới kiên cố.*

Nói kệ rồi, đến lúc đầu đêm Thiên tử Tịnh cư liền vì thái tử kính giác khai thị khiến sinh lòng tin hiểu, rời nhà xuất gia, sẽ chứng quả Chánh đẳng Chánh giác, đầy đủ đại oai đức, danh tiếng vang xa. Nhận lời dạy ấy rồi, thái tử đối với giáo pháp của Đức Phật siêng năng tinh tấn tin hiểu các pháp, tùy thuận tu học pháp Chánh đẳng Chánh giác.

Này Xá-lợi Tử! Nghe tin thái tử rời nhà xuất gia chứng đắc quả Chánh đẳng Chánh giác, vua Cụ Túc Đăng liền sai sứ giả đến chỗ Phật Nhiên Đăng thưa rõ về giáo

sắc của vua. Sứ giả đến thưa:

–Cúi xin Đại Từ thương xót con, ngay bây giờ xin hãy mau chóng trở về, nếu Đức Thế Tôn không về tức thời con sẽ nghiêm giá bốn bộ binh đến đây.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó, vua Cự Túc Đăng lại cho triệu tập quần thần cùng nhau bàn luận về việc này. Sau khi bàn luận xong, tức thời nghiêm giá cung nghinh Đức Thế Tôn. Khi đến nơi, tất cả vua tôi quần thần đều thấy thân tướng Đức Phật đoan nghiêm thù thắng đặc biệt, khen chưa từng có. Thấy thế, tất cả đều cung kính đảnh lễ sát chân Đức Phật thưa:

–Thưa Thế Tôn! Vua A-xà-thế thâm tâm thương xót làm nhiều ích cho chúng con.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó, Đức Như Lai Như Lai nhận lời vua mời rồi và đồng thời vua cùng với hai mươi câu-chi vua khác, các quyền thuộc và bốn binh chúng theo Đức Thế Tôn trước sau vây quanh đi về cung vua. Khi về đến cung rồi, vua dùng y phục, đồ ăn thức uống, giường, mền, thuốc thang và đầy đủ tất cả nhạc cụ, các món yêu quý dâng lên cúng dường. Lúc đó, Đức Thế Tôn vì nói pháp yếu độ thoát nhiều người. Sau khi được độ thoát, tất cả đều đảnh lễ sát chân Phật, nhiều quanh bên phải ba vòng, rơi lệ thương khóc luyến mộ sâu xa.

Lúc đó, Đức Như Lai Như Lai Đăng lại cùng với hai mươi câu-chi đại A-la-hán đều đến đại thành Liên hoa cụ túc của vua A-xà-thế.

Này Xá-lợi Tử! Nghe Đức Như Lai Như Lai Đăng đến thành này, vua A-xà-thế liền ra lệnh nhân dân phải làm sạch các nẻo đường ở trong thành, dẹp sạch tất cả ngói, gạch, gai, gốc, rẫy nước hương thơm, quét sạch bụi bặm, rải các loại hoa nổi tiếng cao đến ngang gối, lại đặt các bình hương báu nghi ngút trầm hương, đủ loại y báu treo khắp mọi nơi, đánh trống gõ sừng, thổi ốc âm thanh phát ra liên tục, hương xoa, vòng hoa nhiều vô lượng, trang nghiêm thù thắng vi diệu từ xưa đến nay chưa từng có. Nhân dân nước đó theo khả năng cúng dường, không có việc mua bán đổi chác, mà chỉ có vui thích quán sát.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó, vua A-xà-thế lại đem các thứ hương hoa, anh lạc, hương xoa, hương đốt, y phục, lụa là, tràng phan, bảo cái, kỹ nhạc, ca tụng, tán thán phụng nghinh Như Lai, ở ngay trong cung lễ bái cúng dường. Lúc đó, tâm vua hoan hỷ cùng tột, tâm tốt đẹp vi diệu, tâm không chướng ngại, tâm lìa nhiệt não, sống trong an ổn.

Này Xá-lợi Tử! Lại có các Trưởng giả, Cư sĩ, Bà-la-môn... cũng cúng dường các món như trên, đến chỗ Đức Thế Tôn đảnh lễ sát chân chiêm ngưỡng không chán.

Lúc đó, có một Phạm chí tên là Diệu Bảo, cùng với đồ chúng năm trăm người thường ở bên bờ sông Hy-mạt, thọ trì ba pháp Mạn-đa-la như: Pháp Ni-kiền-tra, pháp Cai-tra-bà, pháp Ác-sát-la-bát-nại. Lúc đó, đồ chúng đều thông đạt ba pháp này, đồ chúng này tự ký biệt, tụng văn cú này cho là pháp tối thắng nhất thế gian, là đại trượng phu, là quý phạm sư.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó lại có Phạm chí Bảo Vân, cũng cùng với đồ chúng năm trăm người, học tập các pháp đó tự cho là đạt được cứu cánh. Khi ấy, Bảo Vân thưa với thầy mình rằng: “Con đã thông đạt được pháp này, nay con muốn trở về chỗ cũ, nay con chẳng có gì hơn chỉ có năm trăm tiền kính dâng lên thầy để gọi là công ơn dạy dỗ.”

Sau khi thưa xong, Bảo Vân lần lượt đi qua nước, ấp xóm làng, rồi đến đại thành Cự túc, thấy thành ấp trang nghiêm thù thắng vi diệu. Thấy thế, Bảo Vân liền hỏi mọi người:

–Nay trong thành này có việc gì mà trang nghiêm thù thắng như thế?

Mọi người trả lời:

–Nhân giả nên biết, nay có Đức Phật Nhiên Đăng cùng với tám mươi câu-chi vị đại A-la-hán, tám vạn bốn ngàn chúng Đại Bồ-tát, hiện đang ở vương cung, diễn nói chánh pháp, độ thoát tất cả. Do thế nên hôm nay nhân dân trang nghiêm đẹp như vậy.

Nghe mọi người trình bày như vậy, Bảo Vân phát tâm thanh tịnh vui mừng khôn xiết, liền suy nghĩ: “Đức Phật ra đời rất khó gặp, như hoa Ưu-bát-la chỉ mở một lần, ta nay nên kiếm tiền mua hoa rải cúng Đức Phật.” Nghĩ thế rồi, ông ta lần lượt đi và gặp một cô bé, trên tay cô ta đang cầm bảy cánh hoa Ưu-bát-la. Thấy thế, Bảo Vân liền nói với cô bé:

–Này bé, hoa này ở đâu mà thù thắng vi diệu thế này? Nay ta muốn mua số hoa này với giá năm trăm tiền để kết thành tràng hoa dâng cúng Đức Nhiên Đăng Như Lai.

Cô bé nghe danh hiệu Phật rồi, nhờ thiện căn đời trước mới nói như vậy:

–Nay thân này đọa trong sinh tử, nên tự khai ngộ.

Nghe lời cô bé nói thế, Bảo Vân liền hỏi lại:

–Vừa rồi bé nói lời gì thế?

Cô bé thưa:

–Trải qua a-tăng-kỳ kiếp xa xưa, cháu ở trong giáo pháp Đức Phật, tích tập thiện lợi, hoặc là dùng trân châu, lưu ly, kim ngân, kha bố, voi, ngựa, trâu, dê, các loại xe cộ, thể nữ, quyến thuộc, đầu, mắt, tủy, não, thân, thịt, tay, chân, hoặc trong hoặc ngoài, tất cả tài vật đều đem bố thí, tin hiểu sâu xa thanh tịnh, bỏ nhà xuất gia, thực hành đạo Bồ-tát; đối với tất cả pháp lìa mọi chướng ngại, không bỏ thân mạng, dù chỉ nhỏ như đầu hạt cải, sao ông khinh tôi thế?

Nói xong, cô bé liền đem hoa Ưu-bát-la đến chỗ Đức Phật Nhiên Đăng dâng lên cúng Phật. Đức Phật liền nhận.

Lúc đó, Đức Thế Tôn được trăm ngàn câu-chi na-do-tha chúng cung kính vây quanh. Đức Phật ở trong chúng ấy oai đức cao vời, thanh tịnh rộng lớn. Thấy thế, cô bé khen chưa từng có, liền phát tâm tối thượng càng thêm vui thích.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó Phạm chí Bảo Vân cũng đến chỗ Phật, phát lòng tin thanh tịnh, đánh lễ sát hai chân Đức Phật, chiêm ngưỡng tôn nhan mắt không tạm rời. Thấy mọi người đều đem pháp phục vi diệu dâng cúng Đức Như Lai Nhiên Đăng. Thấy vậy, Bảo Vân liền suy nghĩ: “Nay ta làm sao để có pháp phục vi diệu cúng Phật.” Nghĩ thế, liền cởi áo da nai dâng lên cúng Phật. Thấy thế, mọi người trong chúng hội đều sinh hỷ báng. Lúc mọi người nói lời hỷ báng ấy, áo da nai bỗng nhiên biến thành bảy báu. Thấy vậy, tâm Bảo Vân hết sức vui mừng, phấn khởi vô lượng, liền dâng lên cúng Đức Như Lai Nhiên Đăng, thưa rằng: “Cúi xin Đức Như Lai thương xót con mà nhận cho.” Đức Như Lai liền nhận. Sau khi Như Lai nhận xong, Bảo Vân liền đem năm cánh hoa Ưu-bát-la rải lên cúng Phật và chúng hội.

Đồng thời lại có vô số Thiên tử cầm các loại thiên hoa như: hoa Mạn-đà-la, hoa Ma-ha mạn-đà-la, hoa Mạn-thù-sa, hoa Ma-ha mạn-thù-sa rải lên Đức Phật và ở giữa hư không trở lên các nhạc trời, ca vịnh tán thán, dùng sức thần thông, hiện vô số hoa Ưu-bát-la, hoa ấy ngàn cánh, dị hương ngào ngạt, quay tròn giữa hư không, hóa thành tàn hoa cúng dường.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó Phạm chí Bảo Vân ở chỗ Đức Như Lai Nhiên Đăng trải qua mười hai năm phụng sự với tâm thanh tịnh. Nhờ sức bản nguyện tinh tấn thù thắng ấy, nên được búi tóc màu vàng ròng. Khi ấy, Phạm chí Bảo Vân thưa:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Cúi xin Thế Tôn an ủi thọ ký cho con, khiến tâm con được kiên cố, sớm thành Chánh đẳng Chánh giác.

